

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 „ — „
Negyedévre . . . 2 „ 50 „
Egy óra . . . — „ 85 „
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSÉTT. Mária-u. 1. sz.
a kir. itélőtábla épületével szemben,
hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó fölszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSÉTT. Mária-utca f. 11.
I. EMELET

hová a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő.

Kéziratot vissza nem adjuk

Hirdetéseket

a kiadóhivatalban veszi

Ki a felelős?

Pécs, 1896. július 30-án.

(*) Az az iszonyú katasztrófa, mely vérrel fecskendezte be Pécs városának majdnem összes utcáit, a mely siralmat, bánatot, szomorúságot hozott sok ártatlan család tűzhelyére, siratva az elveszett kedvest, a mely kiszámíthatatlan sok sebesülést és anyagi kárt okozott úgy a városi, mint sok vidékinek, elég szomorú, de megtörtént. Kötelességünkhöz hiven alább elmondjuk az esetet, úgy a hogy az megtörtént, a sopánkodás úgy sem sokat használna a fölött, hogy bár ne történt volna meg.

Javában folyik a városháza előtti térségen elterülő piacon a vásárlás és eladás. Szorgos gazdasszonyok kosarakkal sietnek a napi zöldség- és husszükségletet bevásárolni, hullámzik a nép; a városatyák is igyekeznek a nem sokára kezdődő közgyűlésre, midőn egyszerre egy irtóztató robbanás és nyomában hatalmas füstgomoly árad ki a városház sarkán levő fűszerüzletből, üvegcserepeket, fatartányokat és mindenféle dolgokat csapva ki a mitsem sejtő vásári nép közé, kik hanyatthomlok rohantak, azt gondolván, hogy talán a városház tornya szakadt le.

Azaz csak futottak, a kik tudtak, de

legtöbben egész életükre nyomorultak lettek, egyiknek halántékát vérezte meg egy kiugrott tüzes üszök, másiknak szemét ütötte ki valami izzó üveg szilánk; a város polgármesterét, a ki rendes szokása szerint az utca szögletén álldogált, a nagy robbanás a falhoz vágta és feloldaláról lehorzsolta a bőrt, arca, karja, lába csupa folytonossági hiány; még szerencsétlenebbül járt a rendőrfogalmazó, a kinek alig maradt emberi ábrázata, hát aztán az a sok-sok vidéki, a ki ijedtében elfutott a színhelyről, ott hagyva szabad prédára áruját, örülve, hogy ha bár sérülten is, de haza mehetett falujába.

Ne is beszéljünk azokról, a kik az üzletben bent voltak, azokból már csak egy van életben, a többi felismerhetetlen korom, maga az üzlettulajdonos sem lesz többé ember, ha egyáltalán meg is mentik az életnek. Oda van vagyona, élete, mindene.

Kérdezhetjük, miért és miért van mindez, nem-e lehetett volna elejét venni, hogy egyáltalában ilyen katasztrófa ne történhessék? Nem-e arra való a hatóság, hogy éber figyelemmel őrködjék ama törvények és rendelkezések végrehajtása fölött, melyek a közbiztonság és közrend megővésére vonatkoznak.

Meg van állapítva és kétségtelen, hogy a szerencsétlenséget a boltban, illetve

a boltból üvegfal által elkülönített iroda helyiségben, valamint a kirakatban is felhalmozott nagy mennyiségű (talán százszor is több mennyiségű, mint a megengedett) tűzijátékszernek, valamint különként és felkülönként csomagolt lőporok a fölrobbanása okozta.

Igaz ugyan, hogy a szerencsétlen üzlettulajdonosnak volt hatósági, illetve belügyminiszteri engedélye a lőpor elárúsítására, de ebben meg van szabva az a véghatár, hogy mindig mennyi lőpor mennyiséget tarthat az üzletben, mindenestre annyit, a mennyi ha okoz is balesetet, de ilyen nagyszabású katasztrófát előidézni képtelen.

Nos hát, a törvény és rendeletek előírják, hogy törvényhatósági joggal bíró városokban, mint pl. Pécs városában is, ennek az intézkedésnek az ellenőrzése a rendőrségre, különösen annak fejére, a főkapitányra van bízva.

Titkot nem képezett, hisz Pécs városának 35.000 lakosa láthatta naprólnapra, hogy két kirakat is tele van aggatva rakétákkal, pattogó békákkal, római gyertyákkal, esillaghányókkal és forgó napokkal, melyeket kivált délutánonként sötétgetett a tüzes júliusi napsugár, belülről pedig még egyszerű üvegtáblával sem voltak elzárva a bolt helyiségtől, az sem volt titok, hogy Köszt János alkalmazottai

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

Leánykérés.

— Bourget Pál. —

Martolle Henri elérkezett a kis ház rácsos kapuja elé, mely néhány hónap óta oly kedves és drága volt neki.

Szive hangosan dobogott. Idegesen szorongatta botjának ezüst gombját. Kezével megigazgatta nyakkendőjét. Cipőjét fénytelennek látta s szitkozódott a cselédre, ki ily csunyán tisztította azokat.

De alig nyitotta fel a rácsos kaput, a házhoz vezető lépcsőn egy fiatal leány jelent meg.

Martolle Henri szive e pillanatban még hangosabban dobogott.

A tavasszi nap hizelkedő sugarai alatt a fiatal leány gyorsan lehaladt a fasoron az ifju elé. Szőke volt s rózsás látványt nyújtott. Szemeiben a ifjuság égezőnként boldogsága tündökölt s ajkain megnyílt a tavasz. Szive pedig lehetőleg még hangosabban dobogott, mint az ifjué.

Rózsaszínű, fehér és piros rózsák hajoltak előre a fasoron, hogy az arra menőket jobban láthassák. Az ibolyák elragadtatással árasztották a bokrok közül illatukat és a szelid nefelejcsék a fűben, gyémánt koronákat viseltek. Egy gesztenyefa lombjai közt,

mely hófehér virágait szórta alá, vidám danáját hallatta a madárka.

Martolle Henri bensőséggel szorította meg Fleuret Lucile kezét.

Hidegen, közönyösen üdvözölték egymást. Ezzel leplesték izgatottságukat. Ifju kísérőnőjét követve és besziva az édes illatot, mely ruhájából árad, Henri a lépcsőhöz ért, melyet borostyán ölelt körül, majd az előcsarnokba jutott s az árnyas, enyhe kis szobába, mely ebédlőnek s szalonnak szolgált egyszerre.

A lépcsőn az ifju megragadta a leány kezét, szemeik egy pillanatra egymásba merültek s az egymás nevét suttogták:

— Lucile!

— Henri!

Az ifju ezután a szobába lépett, köszönve meghajolt az anya, övegy Fleuretné előtt s megadta neki az őt megillető tiszteletet.

Fleuretné asszony, bár korra nézve még fiatal, már öreg asszonyhoz hasonlít. A bánat, a gondok, az élet viharai elpusztíthatatlan nyomaikat vésték arcába. De az ifju vendég érkezése kellemes hatással látzott reá lenni s nagy örömmel látzott őt eltölteni.

Letültek a párnás székekbe s megkezdődött a beszélgetés. Mint rendesen, es is az idő, a virágok és ehhez hasonló dolgok körül forgott. Időnkint Henri tekintete Lucile felé fordult és a szerelem e néma beszéde mellett kimondhatlan öröm töltötte el az anya

szívét. Almainak megvalósulása volt és. Drága gyermekének boldogsága, fáradt és fájdalomtelt életének virággal koszorúzott koronásása egyértelmű volt az életének nyugalmával, a fényesebb jövővel s az éjnek a nyugtalanító felhőtől való megtisztulásával.

Mint rendesen, ha látogatába jött, Henri most is megkérte a leányt, hogy zenéljen egy keveset. Valóságos művészettel hegedült; még a boldogabb napokban tanulta meg s később egyedül tett szert a tőkélyre.

Tejfehér, gömbölyű s a könyökig szabad karjai épp oly elragadó látványt nyújtottak, mint hófehér nyaka, melyhez a gyönyörtől remegve simultak hajának aranyos sugarai.

Fleuretné asszony, komoly, fekete ruhájában lehajtotta fejét s gondolataiba elmélyülve, a játékra látzott figyelni. Martolle Henri pedig, az árnyékban ülve, gondolkosva nézte az anyát és leányát.

Azzal a szilárd elhatározással jött el ma, hogy nyilatkozni fog, előadja kívánságát s egyszerűen, nyíltan és becsületesen megvallja Lucile iránt érzett szerelmét.

Mert szerette a fiatal leányt. Megvallotta ezt önmagának, mint ahogy megvallotta a leánynak is az elmúlt szép estén, a virágtól pompázó s a hold fényétől elvarázsolt kertben. E szerelem oly természetesen jött, önkényt nyílt meg, mint a rózsabimbó a tavasz lehe alatt. Henri a szünidőre eljött a városkába és itt találkozott Lucile-lel. Elbájoló

fényes nappal csomagolták nyílt üzletben a sokszor métermázsákat is meghaladó lőpor-mennyiséget a város kellős közepén; az sem képezett titkot, hogy ezt az eladásra elkészített lőport tartalmazó csomagokat a pult alatt tartogatta, sőt közeli szomszédságában állott az ugynevezett jux-cigaretta, mely a közepéig égve pattog, mint valami miniatűr rakéta és csillagokat hány a meglepett szemek előtt, ebből is volt ott raktáron mindig néhány száz, no meg egypár nagy és kisüveg benzín, ligroin, nagy tartányokban petroleum, még pedig háromféle is, világító és kenő olajok, kámför, szesz és száz meg száz éghető és tűzveszélyes tárgy, nos ha ezek egy akár véletlenségből, vagy gondatlanságból eldobott gyufaszál következtében (trafik is volt, még pedig forgalmas trafik ugyanott) tüzet kapnak, sőt az is meglehet, hogy örütségből, rosszakaratból, boszúból valamelyik alkalmazott csóvát helyez az éghető tárgyak közé: — kérjük — ki hát a felelős ezekért?

Első sorban is az az ellenőrzésre, még pedig szigorú ellenőrzésre hivatott közeg, a rendőrfőkapitány, aki elmulasztotta gyakori vizsgálat és bejelentetlen látogatások által meggyőződést szerezni magának arról, vajjon nem tart-e Köszi János több és nagyobb mennyiségű lőport üzletében, mint a megengedett?

Ez a felelősség annál súlyosabban nehezedik rá, mert hiszen csak nem régebben is a közgyűlésen azzal indokoltatott a Köszi-féle üzlethelyiségnek egy szövetkereskedő részére történt kiadatása, mert a Köszi-féle üzlet nagyon tűzveszélyes. A rendőrségnek tehát tudnia kellett ezt a körülményt s mégis elmulasztotta kötelességszerű intézkedésekkel a bekövetkező veszélyt megelőzni vagy legalább is hatását kevésbé gyászossá tenni, hanem ellenőrizetlenül engedte az üzlettulajdonosnak a robbanó anyagok elhelyezésében, kezelé-

kelleme, friss fiatalsága előbb érkeket, majd szívét ejtették foglyul. És amikor másodszor látta ez ifjú leányt, tudta, hogy szereti. S a megnyilatkozott gyengédség a nap egy sugarát bocsájtotta félig elvirított szívébe...

Rá, a skeptikus párisira nézve, e gyermek gyengéd, tiszta szerelme, lelkének megifjodását jelentette. Álmat mindenféle szépséggel ruházta fel, feldiszipolta tavaszi képekkel s bizalommal tekintett annak megvalósulásáig.

Mindazonáltal e szerelem nem töltötte be egész gondolkodását, egész szívét. Mert ez nem vett oly módon erőt rajta, mint a szenvedély villámcsapása, mely egyszerre megváltoztatja az életet, hirtelen megvilágítja a sötét szemhatárt s pokolból csodás édenbe varázsol bennünket. Nem, meggondolt, megfontolt barátság volt ez, mely lassankint szerelemmé változva, a boldogsághoz vezet.

Ez estén, melyet sok látogatás előzött meg, Henri magával hozta az elhatározást, hogy előáll vallomással és kérelmével, melyek erkölcsileg örökre lekötnek.

És míg Lucile játszott, Henri figyelte a két nőt, kiket életének körébe akart bevezetni.

*

Fleuretne asszony, bár csak tizenkilenc évvel volt idősebb leányánál, negyven éve mellett ötven éves asszonyhoz hasonlított. Mély redők borították orcáit és homlokát;

sében és mennyiségében a törvényes szabályokat szem elől téveszteni.

Az irtózatot katasztrófaért a felelősség másodsorban a szerencsétlen üzlettulajdonosra hárul, de ő keservesen meg is lakolt vétke könnyelműségéért: vele az emberi igazságszolgáltatásnak aligha lesz már dolga.

Robbanás a városházán.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1896. július hó 30.

Az ember életében örökre feledhetlenné váló pillanat iszonyu hatása alatt megremegek a toll a kezünkben, mikor a ma történt óriási szerencsétlenség leírásához fogunk.

Ujságírói hivatásunk teljesítése közben a megrendítő események egész sorozatában kutatva nem találunk ennél gyászosabb és végzetesebb esetet, melynek megrajzolására elégtelennek tudjuk most a gyenge tollat s csak lelkünkben érezzük az eset borzasztó voltát.

A legazobb nyári napok egyike virradt ma ránk. Derült és tiszta volt az ég; s maga a forrón sütő nap is mintha alább hagyott volna tüzes sugarainak a földre tüzésével. A reggeli órákban megindult a rendez, mozgalmas élet a városban. A lakosok befelé, a város központjára, a piacra siettek, melyen nyüzsgött-forrott a vásárló asszonyok, leányok serege. A Széchenyi-tér és a király-utca főbb pontjait reggeli sziesztájukat tartó uriember tartották, szokás szerint, megszállva; a belvárosi és az irgalmasok templomában pedig Isten szolgálói a miseáldozatokat mutatták be az élet és halál Urának.

Igy közeledett a reggel a kora délelőtt. Nyolc óra után már teljes volt az élet a piacon, a kereskedésekben; a városháza is felvonult a hivatalnokok egyrésze és megindult a szokásos napi foglalkozás mindenütt.

Szép és derült volt az idő, hogy nemsokára gyászba boruljon s ez a nap gyászos emléktűvé legyen örökre Pécs város történetében.

A robbanás.

Alig ütötte el a városháza tornyában a fél kilencet, öt perc múlva rá óriási robbanás hallatszott a város közepéről.

szemek mélyen feküdtek a könyektől dagadt karikák mögött. Az erős ajkak bimbókhoz hasonlítottak, melyeket megszártott az ószi napsugár. Arcbőre egyes helyen elhaltnak látszott, élettelennek s állán s nyakán sárga foltokat mutatott, melyek tisztán jelezték a közeledő vénséget.

És amint Henri most Lucilere nézett, megijedt. Eltekintve tündöklő ifjúságától, viruló üdéségétől, tiszta arcborítól s arcának nemes vonásaitól, meglepő módon hasonlított anyjához. Ugyanazon arc volt, csak más keretben, más díszben...

S néhány év múlva — ez a gondolat hirtelen keresztül lövelt rajta — Lucile olyan lesz, mint édes anyja, arany haja elhalványul, színtelen szőkévé változik, rózsás, bársonyfinomságu orcái elhervadnak, kék, a boldogságtól sugárzó szemek elhomályosulnak, piros ajkai színtelenekké lesznek, az egész viruló teremtmény rom lesz, rom, a szegény anyához hasonlóan!

Megborzadt. Nem, nem, nem akarja már többé Lucilehez kötni életét! Ezentúl is meg látogatja majd a két hölgyet, mert nagy él vezetet nyújt neki családi életük, szellemes társalgásuk. De ennyiben is marad aztán minden! Megmarad a ház jó barátjának, bizalmasának; de férj, vő nem lesz. Egész, most még vidám életét nem köti e szegény leánykáéhoz, ki holnap oly csunya lesz, mint

Először csak lassan, mint mikor tarackdurrogtataskor a fojtás az első tüzre nem repül ki a tarackból, aztán egyszerre óriási fűlsiketítő, mennydörgésszerű robbanás következett, mely a Széchenyi-tér végét határoló Mária, Plébánia, Iskola és József-utcák házait is megrázta.

A mennydörgésszerű robbanás után egy pillanatra halálos néma csend következett. Ember, a ki hallotta, megrémült; állat, a mely érezte, megremegett.

A második percben aztán talpon volt minden ember; rohanva futott mindenki a Széchenyi-tér felé és ott irtóztató látvány tárult szemek elé.

Mint kik halálos szerencsétlenség elől futnak, megzavarva, kéztördelve, jajgatva és sirva rohant az egész piac, mint egy óriási hangyaboly, a belvárosi templom felé, futva, menekülve a helyszínről, mely ott a városháza alatt, **Köszi János fűszerkereskedése volt.**

Egetfeketítő, óriási sűrű, setét füst tört fel a városháza sarkáról; a levegőben tüzes tölténydarabok és raketták vágódtak szanaszét; ablaküvegek csörmpölve hullottak a kövezetre s egy pillanat alatt végighangzott a rémkiáltás az egész piacon:

— Köszi János boltja felrobbant!

Rémület, fejvesztett menekülés, jajgatás és siránkozás hallatszott mindenütt s a felrobbant boltból pedig vastag tüzlángok törtek elő és fekete, kormos füst lepté el egy pillanat alatt az egész városházát.

Mindenki tudta az iszonyu hírt, hogy mi történt; de senki, hogy a szerencsétlenség mily nagy és áldozatokat követelt-e?

A piac.

Csak pillanatok kellettek hozzá s az óriási robbanás borzasztó képe világos lett mindenki előtt. Az előbb, még vásárlóktól telt piacról egyszerre eltűnt az eladó és vevő közönség; a ki ott volt, a halálra rémült száz és száz ember: ember volt a szó szoros értelmében, megrémülve, halásápadtra vált arccal és jajgatva, kiabálva övéi és segítség után.

A városháza és a király-utca sarkán ember nem merte megközelíteni: itt egy ruhájától teljesen megfosztott, összeperzselt testű, véres arcú nő támolygott a szerencsétlenség színhelyéről, amott kezét tördelve állt egy másik s nem törődve saját sebével, ré-

az édes anyja — s hozzá még hozomány nélkül!...

Észrevétlenül, félig lehunytt szemekkel tanulmányozta ezalatt Fleuretne asszony a fiatal ember arcát. Leolvasta arról gondolatnak minden változását, érezte az állapotokat, melyeken lelke e pillanatban átmege.

E felfedezés mély fájdalommal töltötte el szívét. Mert Martolle Henri tetszett neki. Komoly s szeretetreméltó modorával megnyerte az első pillanatban egész bizalmát. S nagyon szerette volna rábízni Lucile boldogságát, e drága gyermekét, ki még nem ismerete az életet, ki csak anyjában hitt s kit még vihar nem érintett.

Lucile elvégezte a játékot. A hegedű már ott pihent az asztalkán, de a hangok még ott rezegtek a félhomályban elterülő szobában. Dédelgető illat szállt meg a léghen.

Henri néhány bókja után a kis művész nő leült. E pillanatban az ifjú megpillantotta az anya szemét, mely telve szeretettel, anyai gyengédséggel és imádatl, de tele titkos bánattal pihent leányán.

Az ifjú azonnal megértette a gyengéd hang bensőségét s az aggodalmat, mely az anya elfojtott sóhajaiban rejlett. És a mint újra az ifjuhoz beszélt, tudatára ébredt mindama jósnak, mely tőle sugárzott ki, nemes lelkének szépségére, mely a halátlan élet minden viharán keresztül tiszta maradt. Kitalálta, mit szenved e nő a gondolatra, hogy

múlten kiáltozott fia, leánya vagy hozzátartozói után.

A lángokban álló bolt előtt öt lépéssel feküdt egy asszony: összetörve, összeégve fején véres sebekkel. Szemét alig bírta kinyitni; szó nem jött ki feketére vált ajkán s csak mikor egy embert érzett közelében, akkor tekintett fel és az az ember astán felkarolta s arrább vonta a borzasztó szerencsétlenség helyétől.

Az első pillanatokban mentőnek szegődött be mindenki, aki a helyszínét megmerte közelíteni. A szentháromság melletti kúthoz cipelték az elalélt áldozatokat s addig is, míg segítség érkezett, ott hideg vízzel locsolták.

Sorban öten-hatan feküdtek ott a magukkal tehetetlen, elalélt áldozatok s körülöttük vagy tíz összeroncsolt arcu ember jajgatott s kiabált segítségért.

A piac bal része, a városháza sarkán és előtt levő husárusok sátrai a borzasztó robbanás alatt a földre omlottak s ott történt a legtöbb sebesülés. Az első sátorban, a bolthoz legközelebb áruló Mayer mészáros a földön hevert véresen, összezuzott tagokkal s körülötte jobbra-balra elszédült és megsebesült asszonyok. A mellette levő Petrovics mészáros szintén igen súlyosan megsebesült. De nem maradt egyetlen sátor se épen s alig volt ember, ki kisebb-nagyobb sérülést ne szenvedett volna.

Ez a hely is egy pillanat alatt kiürült; aki tudott, menekült, futott minden irányban s csak az áldozatok maradtak hőrögve, jajgatva a helyszínén s úgy vánszorgott el, aki tudott.

A felrobbant kereskedés.

Köszl János keresett és igen látogatott boltja, mint mindig, úgy ma reggel is tele volt vásárlókkal. Jöttek-mentek ki és be az emberek s a kereskedés király-utcai része előtt, az aszfaltjárón, a rakéták és tűzijáték-szerekkel díszített két kirakat előtt a rendes uri kaszinózás folyt. Ott álltak a hivatalnokok, nagyok és kicsinyek egyformán s maga a polgármester is ott tartotta szokott társaságával a reggeli konverzációt.

Lehetett vagy tíz vásárló az aránylag nem nagy boltban fél kilenckor; ott volt Köszl János is, a két segéd és három inas.

Egyszerre, mint derült égből a villám csapás, valami fojtott, először csak egy

talán ő is megveti őket szegénységük miatt, hogy talán kaland miatt jött hozzájuk, hogy kételkednie kell talán az ifju szerelmében vagy még magában az ifjuban is . . .

És Henri azt mondta magában, hogy a szegénység nem bűn, hogy a tisztaság, ártatlanság végtelenül értékes kincsek és ha Lucile később talán egész olyan lesz is, mint anyja, ha szépsége eltűnik is a tél viharai alatt, tiszta tekintete elhomályosul s orcáinak pirja elhalványul, az örömteli évek után, mégis megőrzi majd anyjának magas, nemes lelkét, az édes gyengédség varázsát, nagylelkű, művelt szellemét, őszinteségét és nyílt hűségét.

Ó, ki sohasem volt felületes, kinek tiszta lélekre volt szüksége, hogy beteg lelkületét mellette gyógyítsa, ő a szépséget a jóság fölé helyezné s csunya, anyagi gondolatok által eltereltetné magát? Nem, ezerszer is nem!!! . . .

Hirtelen meghallja az özvegy remegő hangját:

— Henri, önt komor gondolatok foglalkoztatják. Ön nem oly beszédes, mint máskor. Mi baja, barátom?

A fiatal ember gyorsan felemelkedett és hebegve szólt:

— Oh, asszonyom — nem tudom — nem merem. — Eljöttem, hogy megkérjem öntől Lucile kisasszony kezét . . .

szikrapattanáshoz hasonló, majd a másik szempillantásban már szédítő robajjá hatalmasodott robbanás hallatszott a boltban, melyben a ki benn volt, minden ember rémkiáltásba tört ki és rohant a kijárat felé.

A bolt megrázkódott, mintha az egész föld sarkában megrengett volna; a kirakatok egyszerre szétpattantak s a következő pillanatban egy álló tűz volt az egész helyiség, melyből a füst és szanaszét hulló tűzszikrák között bukdácsoltak ki az emberek.

A kirakatnál kaszinózó társaság között maga Aidinger János polgármester is, a ki már ekkor a szemközti oldalon állott, emiatt veszélyben forgott. A robbanás a földre dobta s fél arca válla és lábszára súlyosan megsebesült. A másik áldozat itt Oberhammer Antal fogalmazó volt, a ki szintén igen súlyosan sebesült meg és a robbanás őt is a földre sujtotta.

Ember nem maradt a helyszínén egy pillanat múlva s a másik percben már rohant ki a városházából is a rendőrség és a tűzörség, hogy a szerencsétlenség színhelyén a mentéshez lásson.

És ez a mentés — már itt ki kell jelentenünk — a legnagyobb próbára tette rendőrségünket és tűzoltóinkat, a kik rettenthetetlen bátorsággal láttak hozzá gyászos munkájukhoz Reeh György rendőrkapitány, tűzoltó főparancsnok személyes vezetése és Selényi Antal rendőrbiztos intézkedése mellett.

A városházán.

A felrobbant kereskedés felett az első emeleten van az anyakönyvi hivatal és az iktató-kiadó iroda, valamint a kézbesítők szobája is.

Félkilenckor az iroda személyzete, mintegy tizenketten, már benn volt a hivatalban. Egyszerre a két sarok ablak, mint az ég dörgésétől szokás, megrázkódott s darabokra törve hullott szanaszét. A személyzet, kik először földrengésre gondoltak, rémülve ugrott fel és túlult kifelé az ajtón. Ekkor hangzott fel az óriási robbanás, mely után a szobában levő cserépkályha is összetört, az asztalok szinte táncoltak s egy ólom ténartó egész a mennyezetig vágódott fel. A személyzet erre már mind kint volt a szobából s rémülve rohantak ki a kézbesítők is, valamint az anyakönyvvezetők az anyakönyvi hivatalból, mely a robbanás okozta rengéstől szintén megrengett s benne az asztalok, székek és szekrények megrázkódtak.

A felrobbant kereskedés mellett levő földszinti helyiségben, a rendőrök szobájában ugyszólván tikkasztó, füledt volt a levegő s a vaságyak közül nem egy kipattant a helyéből az óriási rengés következtében.

A hatás különben az egész városházán érezhető volt s egy perc alatt kiürült az, mindenki rohant ki a kapun, a hol a pusztulás, a szerencsétlenség iszonyu képe tárult szemünk elé.

A robbanás környéke.

A felrobbant bolt mellett a király-utcában levő kereskedésekben megingottak az állványok, betörték a kirakatok üvegei. Szemben a másik oldalon levő gyógyszertár és Zentler féle ruharaktár helyiségeiben is földrengésszerű remegés volt észlelhető, a takerékpártár nyitott emeleti ablakai pedig csörmpölvé zuzódtak be.

A Széchenyi tér másik oldalán levő kereskedések és bérházakban is lehetett érezni a robbanás földrengető erejét s még a belvárosi plébánia-templomig is elhatott az, hol éppen mise volt s a minisztráló egyházi térdeplése közben arca bukott a nagy rázkódás következtében.

A mentés.

A szerencsétlenség színhelyén nyomban ott termett rendőrség a mentéshez, a tűz-

örség a felrobbant bolt tűzének eloltásához, az orvosok pedig a sebesültek ápolásához láttak.

A helyszínén azonnal ápolás alá vették s onnan a Piller-féle órászületbe vitték be Aidinger János polgármestert, kinek arca, balkarja, kezefeje, lába sérült meg s a robbanás a falhoz vágta úgy, hogy feje is megsebesült. Löwy doktor azonnal ellátta sebeit karbolos vattával és kötésekkel, melyeken át azonban még mindig szivárgott a vér és bérkocsin a lakására szállították. Oberhammer Antal fogalmazó súlyos sérüléseit szintén bekötözték és lakására vitték.

Maga Köszl János, az ület tulajdonosa, iszonyuan összeroncsolva került ki a katasztrófa színhelyéről. Cafatokban lógott le testéről a húsa és eszméletlenül volt, mikor az orvosok az első segínyt nyújtották neki. Őt is azonnal beszállították a kórházba, valamint Mayer és Petrovics mészárosokat is. A szerencsétlenség színhelyén ott volt Ludvig Ferenc városi tisztiorvos is. Ő is megsebesült igen súlyosan s úgy kellett király-utcai lakására vinni.

Ezenközben felszedték a többi elalélt áldozatokat is, s mert bérkocsit alig lehetett kapni — éppen a vasutállomásnál a Dombóváról jövő vonatot várták — a sebesülteket a zirciek rendházába vitték be és onnan szállították kit a kórházba, kit haza.

Lépten-nyomon lehetett látni eszenkívül egy-egy könnyebben megsérült asszonyt s a Széchenyi-tér kövezete végig vércseppektől feketélt, a merre vánszorgtak a megsebesült áldozatok. A szerencsétlenség színhelyéről pedig egymásután szállították a bekötött fejű és fehér lepellel letakart áldozatokat bérkocsikon ki a kórházba s beszállították már alig egynegyed óra múlva, hogy a katasztrófának öt halottja van.

Ezenközben tűzoltóink a felrobbant bolt tűzének oltásához láttak s a kirukkolt szakasz katonaság és rendőrök elzárták az egész piacot.

Az oltás valóságos életveszéllyel és önfeláldozással járt, de nem lehetett egy pillanatot sem elhanyagolni, mert senki sem tudta, hogy a boltban kik maradhattak bent és imminens volt mindig a veszély, hogy újabb robbanástól lehetett tartani. A boltba bocsájtott vizugarak susorogva hullottak alá a füstbe és zsarátnokba s ha egy-egy susorgás, vagy rakéta pattanás hallatszott, az elzárt kordonon kívül levő néptömeg ijedten futott szanaszét.

Mikor aztán a boltba be lehetett hatolni, iszonyu rombolás képe volt látható. Minden összeégett és füstölögve hordták ki az egész bolti felszerelést.

Asz irgalmasok kórházában.

A katasztrófa színhelyén legalább két száz egyén sebesült meg. A robbanás után jajgatva rohant a tömeg az irgalmasok háza felé és egyszerre hatvan ember is kért, esengett segédelmet. Asz irgalmas atyák sorban bekötözték a szerencsétlenül jártak sebeit s a kik csekélyebb sérüléseket szenvedtek, legtöbbszörre patacsi, pellérdi asszonyokat, elbocsájtották, a súlyosabban sérülteket pedig bevitték kórházukba ápolás végett. Ide kerültek:

Fulmer Ferenc, tizenkétéves, mindkét lába megsérült.

Kindl Pál, tizenhároméves, kinek feje sérült meg;

Horváth István, tizennégyéves, lábán és fején súlyos sebekkel;

Légrády János, huszéves, arcán sérült meg súlyosan, alig látszik szétroncsolt arca ki a kötések alul;

Rochár István, huszonnégyéves, fején és arcán nehéz sebekkel;

Horváth István, huszonnégyéves, aki fején szenvedett súlyos sérüléseket.

Mi okozta a robbanást?

Mikor a katasztrófa történt, már akkor is tudta mindenki, hogy a robbanást a kereskedésben tartott lőpor okozta. Köszl a tűzijátékszerek és töltények, valamint vadászvevői számára állandóan tartott lőport az üzletében. A kereskedés bal részén volt egy üveggel elkerített kisebb helyiség, melyben egy szekrényben állt beraktározva most is félkilós, negyedkilós és kisebb cőmagokban majd méterhátszámra menő lőpor. Felette voltak elhelyezve a tűzijátékszerek és töltények.

Es a veszedelmes gyúlékony anyag fogott tüzet s ez okozta a robbanást, hogy kinek a hibája, vétkes gondatlansága és hivatali hanyagsága miatt: azt majd a vizsgálat fogja kideríteni.

A robbanás oly óriási volt, hogy a bolt mellett levő Adria biztosító intézeti helyiségnek falát egészen benyomta, úgy, hogy a helyiséget be is zárták. A városi háznál is szünetelt ma minden hivatal s a délelőtti 9 órára kitűzött városi közgyűlést sem tartották meg.

Ha a katasztrófa hetivásáros napokon, tegnap vagy azombati nap állott volna be: talán még több áldozatot követelt volna s még gyászosabbá tette volna az óriási szerencsétlenséget.

A mentők.

A katasztrófa színhelyén, az általános zűrszavaz, jajongás és segélykiáltások között a rendőrségen és tűzvédegen kívül az elsőként voltak Löwy Lipót és Bahula József orvosok, valamint Jobst László dr. ügyvéd. A cissterci és irgalmas rendház tagjai közül is sokan a helyszínre siettek; mások meg a sebesülteknek nyújtottak első segítséget. És még az volt a jó a katasztrófa kőben, hogy oly férfiak, mint Jobst László siettek az első segélyintézkedéseket megtenni, aki reggelijénél ülve hallotta a robbanást s hajadonfővel sietett nyomban a szerencsétlenség színhelyére, hol bizony nagy sütkés volt az ő és mások lélekjelenlétére. Csakhamar egész csomó orvos volt a helyszínen és sorban nyújtottak a nehéz sebesülteknek segítséget. A kevésbé súlyosan sebesültek a Széchenyi-tér körül lakó orvosokhoz szaladtak, Löwentheil és Bahula lakására s maga és utóbbi harminc sebesülteknek nyújtott lakásán is segítséget.

A katasztrófa után rövid egy óra múlva nem volt a helyszínen sebesült; mindenki segélyt nyert s az irgalmasok kórháza sebesültekkel ugys telelővén, a városi közkórházba vitetett be mindenki, aki súlyosabb természetű sebesülést szenvedett.

A lakosság hangulata.

Rémület és izgatottság jellemezte a hangulatot. A belváros népe rövid percek alatt mind a piac-térre torlódott össze, a külső részekből pedig ijedve futottak befelé a lakosok, mindenkitől kérdezgetve, hogy mi történt, mert az óriási robbanás csaknem az egész várost felverte.

Persze szerencsétlenségre először nem igen gondoltak. A legtöbben azt hitték, hogy talán a tűzoltók jövő vasárnapi népmulatságához készülnek a Tettyén s ott próbálják a tervbe ment tűzijátékokat. Mások katonai lögyakorlatot, vagy kőrobbantást sejtettek, de rövid negyedóra alatt az egész városban elterjedt a Hiob hir.

Tizenegy óra felé már csak a felrobbant bolttal volt a tűzoltóság elfoglalva. A katonai kordonon belül egész halmazata áll a füstölő és tönkregegett áruknak s berendezésnek. A néptömeg kitartott a piacon délig, sőt tovább is, ebéd után pedig ismét megnőtt a tömeg és nézte a katonai kordonon keresztül a pusztulást.

A hangulat — mikor már az áldozatokat ápolás alá vették és csak távolról is

megállapították a sebesültek számát és azokét, kik a katasztrófa közben meghaltak — olyan volt, mint szokott lenni egy iszonyú istentűz után.

Mindenki a robbanás okáról, a sebesültekről, az áldozatokról beszélt s mindenki megegyezett abban, hogy lett legyen bár közvetlen oka a lőporrobbanásnak bármily gyászos véletlen, a főoka mégis az, hogy mért engedte meg az illetékes hatóság, a rendőrfőkapitány a lőporok olyan nagy mennyiségben az üzletben tartását.

Ilyen volt a hangulat egész délután is, míg a katonai kordon által elzárt téren csak tovább folyt a bolt tisztítása, a hol délután három órakor tartották meg a helyszíni szemlét.

A bíróság beavatkozása.

A katasztrófa híre reggel 9 órakor Zsolnay György kir. főügyész helyettes, Göbel Gyula vizsgálóbíró és Mutschbacher Edvin kíséretében megjelent a kórházban, hogy ott kihallgassa Köszl Jánost, a ki arcán, két kezefején és lábán sérült meg igen súlyosan s ha életben marad is, örök nyomorékja lesz a katasztrófának, mert mindkét lábát amputálni kell, hogy megmenthessék az életnek. Köszl János felesége nincs Pécsen; rokonainál van látogatásban s ott éri az óriási katasztrófa híre.

Köszl a vizsgálóbíró kihallgatván, az a következőleg valott:

— Üzletemben állandóan s így most is körülbelül nyolc kilónyi lőport tartottam. A lőpor a kasszába volt elzárva. A szerencsétlenség előtt belenyúltam a kasszába s nem tudom szivaromból-e, vagy más elhullott papir fogott e tüzet, de a rakéták valahogy meggyuladtak s a nagy légnyomás okozta a lőpor felrobbanását.

Az a különös azonban, hogy a kassza kulcsot Köszl zsebében találta meg a bíróság s azt Zsolnay György kir. főügyész helyettes magához is vette. A kihallgatás után a vizsgáló bíró azonnal elrendelte a fenyítő zárlatot Köszl János összes ingó és ingatlan vagyonára.

A városi közkórházban.

Az áldozatok nagyobb részét a városi közkórházba vitték be, a mely előtt ebéd után százával álltak az emberek s aggódva tudakozódott kiki hozzátartozói vagy ismerősei után. Tudósítónk épen bennjárván a kórházban, a kit tudott, megnyugtatót a sebesültek neve és sorsa felől. A katasztrófa áldozatai közül 38 súlyosan sebesült beteg van a közkórházban, a katonakórházba pedig egy Robinson nevű közlegényt szállítottak be, a ki a katasztrófa alkalmával szintén súlyosan megsebesült. A súlyosan sebesültek közt a közkórházban ápolják a következőket:

Molnár János;
Kaufmanné szül. Hoffmann Zsuzsanna;
Pethesné szül. Horgos Erzsébet;
Mészesné szül. Hegedüs Erzsébet;
Hosszuné szül. Lukács Jélianna;
Szabóiné szül. Elbert N.;
Budainé szül. Dékány Anna;
Lesnik N.;
Kelemen József;
Szabó János;
Horváth N.;
Bence Márton;
Rákné szül. Feidmann N.;
Szentgyörgyvári Károly;
Horváthné szül. Kiss Katalin;
Müllner Károly;
Takács Sz.;
Matkovits Katalin;
Gombosné szül. Tóth Mari;
Lévai Vilmos.

Ugy eeket, mint még egy csapat súlyos sebesültet ki sem lehetett hallgatni, még a délután folyamán sem s így illetőségi helyük sem volt megállapítható.

A katasztrófa halottjai.

A katasztrófának eddig öt halottja van. Egy possonyi illetőségű szobaleány, kinek neve Vári Anna, a boltban olyan súlyos égési sebeket szenvedett, hogy délben a kórházban meghalt.

Egy 13—14 éves kislány, a kit nem lehetett felismerni, szintén halálosan összeégett bent a boltban s mire a kórházba vittek, már meg is halt.

Quering József, dárdai születésű, inas Köszl Jánosnál, szintén olyan súlyos sebeket szenvedett, hogy pár órai kínlás után meghalt. A kereskedő egyik segédje is meghalt és egy inasa súlyos égési sebeket szenvedett; csak a harmadik inas és egy segéd menekült csaknem sértetlenül a katasztrófa színhelyéről.

A halottakat kiszállították még egy ismeretlen halottal együtt a temető hullaházba s négy órakor felboncolták őket.

Egyéb szerencsétlenségek.

Az óriási robbanás hatása alatt a piacon levő fiakkeros lovak is megbokrosodtak s a megrémült néptömeg közé rohanva, igen sok sebesülést, elgázolást okoztak.

Ludvig Ferenc tiszti orvos is így nyerte súlyos sérüléseit, mert a rohanó kocsi alá került s a lovak keresztülmentek rajta.

A szerencsétlenség színhelyén orvosi segélyt nyújtottak Paunz, Kaufer, Schwarz Frigyes, Bahula, Johann, Cirer orvosok és Szilágyi ezredorvos s a sok sebesült között ott volt Boray György városi néptanító tizenkétéves kis lánykája is, kinek az első segélyt, még vagy harminc sebesülttel egyetemben, Löwentheil orvos nyújtotta és Csontos székesegyházi udvarmester leánya, kik lábukon és kezükön sebesültek meg s ruhájuk összeégett. Oberhammer Antal fogalmazó fején, lábán sebesült meg; bal combján csontig érő mély sebet kapott és balkeze gyűrűs ujjának körömpercét elszakította az őt ért ütés.

A bírói szemle.

Délután 3 órakor volt a katasztrófa színhelyén a bírói szemle, melyet Zsolnay György kir. főügyész helyettes, Fodor őrnagy a 44-ik gyalogezredből, Skoff Ferenc realiskolai tanár, Kleidorfer bányamérnök, Göbel Gyula vizsgálóbíró, Vaszary Gyula főkapitány, Ladányi Sándor, Dischka Győző Giannone Virgil bányamérnök tartották a helyszínen s a jegyzőkönyvet Mutschbacher Edvin jegyző vezette.

A bíróság tagjai mindenekelőtt letették a hivatalos esküt s így kezdetek a vizsgálat foganatosításához, először is kihallgatván Köszl egyik segédjét, Müller N.-t, aki az egyik kirakaton keresztül ugrott ki a boltból s csak ennek köszönheti megmenekülését.

A felrobbant üzlet az első magyar biztosító társaságnál kilencezer frtra volt biztosítva s minden odaégett, dacára, hogy a tűzoltóság négy sugárral dolgozott s ugyszólván emberfeletti erőfeszítést vittek véghez a tűz mielőbbi elnyomása végett.

A bizottság tagjai legelőször is méreteket vettek a pénztárról és a helyiségről, a hol az elhelyezve volt. Megállapították ezután a berendezést, valamint azt, hogy egy kis üvegben volt mintegy 3 deci benzín és három üvegben tiszta, finomított szesz. Ezeket az adatokat a szerencsésen megmenekült Müller segéd mondotta be a bizottság tagjainak.

Elhatározták ezután, hogy a kérdéseket írásban adják át a szakértőknek, a kik erre csak a holnap nap folyamán adnak szintén írásbeli választ.

— Hold két este 9 óra 35 perckor; nyugszik délben 12 óra 24 perckor.

Időjárás: hőmérséklet 27 Celsius fok meleg, légnyomás 752. Kihátás a központi meteorológiai intézet jelzése szerint: változó felhőzet, hőszűnyedés és zivatar várható.

— **(A mai zivatar.)** A mai gyászos emléktű nap délután 5 óra után egyszerre elborult az ég is és olyan zivataros zápor vonult végig városunk felett, mely elég komor befejezése volt a mai szomorú napnak. A mára hirdetett térzenét az ezredparancsnokság — a katasztrófa való tekintettel — még délben visszarendelte; de különben se lett volna az megtartható az esteli zivatar miatt.

— **(A művész utolsó kiáltása.)** Akik nyár eleje óta egyik-másik estén a budapesti városligetben jártak, kilenc óra tájban messzire hangzó kiáltást hallottak.

— Allah il Allah, Mohamed rasul Allah!

Villamos lámpákkal teleaggatott toronyból kiáltotta ezt keletnek, nyugotnak, éjszaka, délnek a derék Csusztalics Reshid, a kit Boszniából plántált Budapestre Ós-Budavára igazgatósága. Pontosan és jókedvűen jelezte az időt a Csusztalics, aki tegnapelőtt utolsó kiáltott. Meghalt ugyanis, Allahnak és az ő prófétájának buzgó szolgája és a halála nem volt természetes dolog. Néhány nap óta a lábát fájlalta és kapott is egy kloroform-szerű, bedörzsölésre való gyógyszert. Az öreg azonban nem dörzsölte be magát a kloroformos csodával, hanem egy hajításra kiitta az egészséget. Mire segítségére érkeztek, már

kiezenvedett. Társai azt akarták, hogy a korán parancsa szerint alkonyat előtt és a Gül-Baba sirja mellé temessék. A rendőrség nem boncoltatta fel a holt műeszt, hanem eltemettette a budapesti imám által a katonai temetőbe.

— **(A millenniumi dohányfüst.)** Hiába, azokon a megátalkodott dohányzókon csak nem fog semmi; sem a dohányellenes orvosok jó tanácsai, sem a nők haragja: Magyarországon a millennium eddig letelt félesztendejében megint többet füstöltek el az emberek, mint az előbbi esztendőkhöz hasonló szakában. Itt fekszik előttünk a dohányfogyasztás statisztikája, a maga horribilis számaival, a melyek azok dokumentálják, mennyi dohányfüst röpven a levegőbe és ugyanakkor mennyi pénz röpven az államkasszába. Mindenekelőtt egy megdöbbentő jelenség tárul fel a tanulmányozó szem előtt a statisztikában: a pipa hanyatlása! Magyarországon mind kevesebb pipadohányt fogyasztanak, tehát kevesbednek a pipa hivei. A múlt évben fogyasztottak a nagyobb dohány-csomókból 279.304 darabot, az idén csak 249.553 csomagot, tehát 10-6°/_o-kal kevesebbet, mint tavaly. A kis pipadohánycsomókból az idén 212.132,326-ot fogyasztottak, 0-8 százalékkal kevesebbet, mint tavaly. A jó, öreg, nyugodalmas pipa dicsősége tehát kezd homályosodni és a szivarokra, cigarettákra adja magát a legtöbb dohányos. Ezeknek a statisztikája tetemes emelkedésre mutat. Általános árjegyzék szerinti szivart

219.388,672 darabot fogyasztottak, az emelkedés itt 6-3 százalékkal. Szivarkából fogyasztottak 290.732,436 darabot, az emelkedés 7-8 százalékkal. A havanah-szivarból elfüstöltek tavaly 214,250 darabot, az idén 10,350-el, tehát 4-7 százalékkal többet. Az általános emelkedés mellett a pipadohányon kívül még egy dohánycikknek hanyatlása tűnik fel: az öreg urak úgy látszik nem nagyon rajongnak már a burnótért, mert ebből az idén 5-7 %-kal kevesebb kellett, mint tavaly. De van a statisztikában még egy hanyatlás, a mely méltán kelt feltűnést: a millennium, a nagy áldomások, a nagy bankétek esztendejében hanyatlás állott be az előkelő, vastag, cincogó H. Uppmann-szivarok fogyasztásában. Tavaly 77,775 darabot fogyasztottak, az idén csak 62.550 darabot, vagyis 19-5 százalékkal kevesebbet. Ez már igazán különös jelenség!

— **(Hogyan lehet egy milliót szerezni?)** Rouss Károly newyorki sokszoros milliomos vak. Egy millió dollárt ajánl föl annak az orvosnak, kuruzslónak, vagy bárkinek, a ki neki a látását vissza adja. Nincs egyéb baja, csak a látóidege sorvadt el. Rouss természetesen naponként száz és száz ajánlatot kap olyanoktól, akik megakarják gyógyítani. Ha van az ajánlatok között komolyabbnak ígérkező, ezt Rouss meghívja, de van esze, hogy a vállalkozó tudását másokon próbálja ki. Egy embert fogadott fel, a ki ugyanez ok miatt vak s ezen próbálja ki a milliomos a jelentkezők tudását. Előbb lásson ez s ő majd csak aztán akar látni, azaz csak akkor akarja magát kizoztatni, ha már biztos lesz róla, hogy nem hiába.

esés varázsolt szemembe, kételkedve és bizonytalanságban álltak ott. Visszavonultak, némán, aggodalmasan s remegve nézték a bekövetkezendő véres jelenetet.

Trebacius gyáva volt s akkor különösen. Miután egy ugrással hátrább vonult, társaira tekintett és elhalványodott, mikor látta, hogy magára hagyják. Talán azok a kétségbeesett gondolatok szállták meg, melyek az én szívemet (mely már nem is volt az enyém) reszkettették meg pár perccel az előtt. És mikor egyedül látta magát ellenemben, átlátta, hogy minden elveszett rá nézve, ha nem veszi igénybe minden ügyességét és cseleit fenyegetett élete védelmére.

Mindest kiolvastam az arcát és homlokát elfehéritő halálsápadtságból s a diadalmas mosoly, mely ajkamon ült, nagyon is világosan monda, hogy megértettem gondolatát. Fogait csikorgatva s feszes taglejtéssel tette magát védelmi helyzetbe. Minden tetteimet, karom minden mozdulatát elnyelő tekintettel figyelte meg.

Hatalmasan rohantam rá, oly gyorsan mértem ütéseimet, hogy nem volt ideje viszonzni. Tehetsége szerint védte magát: majd egyik, majd másik oldalra futott, hátra vonult, ismét előre ugrott, hogy ismét hátra vonuljon egy kicsit ügyességével és gyorsaságával.

De mind eme fogások nem sokat használtak neki, mert a düh tiszszerte erősebbé tett nála. Felkerekedtem és dacára minden erőlködésének, kardommal éppen torkát metszettem meg.

— Görög! — monda dühösen, mialatt menekülni igyekezett tőlem. — Erősebb vagy nálam.

Ezek voltak utolsó szavai, mert nehéz sebe következtében mindig jobban szoritottam. Halovány arca szederjes szint öltött; szemei elhomályosodtak, melle fáradságosan emelkedett, a mi több volt a fájdalom egyszerű jelenél s hörgése talán istenkáromlás volt, a mely nem birt előtörni. Oldalamhoz szurt, de csak bőrdömet horzsolta; azután erősen megszorítam karját s gáncsot vetve neki, földre nyomtam.

Nem védhette többé magát; vasamat ismételve merittem gyomrába. Torkon ragadtam, fejét felemeltem, oly sebesen és oly dühvel vertem a talajhoz, hogy agyveleje csakhamar kilocsant. Aztán más két ütés arcára, kivetkőztette emberi formájából es egy alakatlan, eltorzított vérző tetem maradt belőle.

Azután egyszerre fölemeltem a holttestet és vad gúnnyal kérdeztem:

— Nos, Trebacius! Hogy elcsöndesedtél! Hogyan fogod most e nőt elragadni? A három párka legüreggebbje és legráncosabbja is vissza utasítaná most csöködat.

A feje mellére csüngött s minden felől vér ömlött belőle. Schasem láttam eltorzított alakot, még Meduza fejét sem lehetett volna hozzá hasonlítani.

— Nézzétek meg kedvetekre katonák. Trebacius ám ez, a ti kedves Trebaciustok. Nektek ajánlókozom.

Ezzel az alakatlan tömeget hajánál fölemeltem és egy rugással lábaik elé löktem. Mindnyájan megrémülve, szó nélkül hátráltak, egyik sem mert reám tekinteni. Egy pillanatig a félénk csoportot néztem s azután fenyegető mozdulattal léptem előre és kiáltám:

— (Uj egyetemi magántanár.) A vallás és közoktatásügyi miniszter dr. Mihályffy Ernő pécsi püspöki liceumi helyettes tanárnak a budapesti tudomány-egyetemen a pénzügytanból magántanárrá történt képesítését jóváhagyta és őt e minőségében megerősítette.

— (A sehonnai.) Szegény vándorlegény veszi a motyóját és csak amugy gyalogszerrel megindul az útjára. Hasznos valami az a vándorlás, bő tapasztalatokkal lehet belőle megtelni. Kár, hogy most már egy kiassé ki megy a divatból. Ha jó emberekhez kerül a vándorlegény, fűrésztötték tejbe, vajba, elkérdezősködtek a hozzátartozóiról és segélyezték, a mint csak tőlük lehetett. Persze az régen volt, most már másképpen történik. A vándorlegények legtöbbjét gyanus szemmel nézi az ember, mert erősen reá szolgálnak arra. Ezt igazolja Schriedelszky Gusztáv is, a ki vándorlása közben meglopta egyik jöltevőjét Szűke Györgynét, ki az utra kenyeret és egy kis pénzt is adott neki. Az idegen származású náció elvitt a jó asszonytól egy kettős fedetű órát láncostól együtt és ezenkívül hat forint pénzt. Most kőrözik.

— (Állatjárványok.) Mint az alispáni hivatal átiratban értesíti a rendőrkapitányságot, a ragadós száj és körömfájás Bakonya, Velin, Nagyváty és Boda községek szarvasmarhaállományában megszűnt; ellenben fellépett Töttös és Tarrós községekben. A sertésvész pedig Magyarsóros és Szókéd község sertésállományában lépett fel.

— (Eljegyzés.) Szabó József, posta- és távirólistát jegyet váltott Karay Anna, pécs budai külvárosi postamesternővel, néhai Karay Nándor nyug. pénzügyi tanácsos és volt ügyvéd leányával.

— (Halálozás.) Juhász László, ügyvéd és jeles régiségbuvárunk egyetlen leánya, Juhász Hedvig, viruló élete 17-ik évében tegnap esti 7 órakor hosszas szenvedés után elhunyt. A boldogultnak temetése pénteken, folyó hó 31-én délután 5 órakor fog végbemenni a Ferenciek-utca 38. sz. házból a budaikülvárosi temetőbe. Az engesztelő szentmiseáldozat szombaton, augusztus 1-én fog a barátok templomában az Úrnak bemutatni.

— (Megugrott üsző.) Ösv. Vörösa Jánosné németi lakos tulajdonát képező, egy öt hónapos, fehérvörösszínű, üszőborju tegnapelőtt a tulajdonos istállójából — láncsal a nyakán — megugrott. Most a szolgabírósa körözteti a hálátlan borjut a a becsületes megtalálót kéri, hogy adja át a rendőrségnek, honnan majd tulajdonosa istállójába fogják haza vinni.

— (Katonai lóvásár.) A pécsi 8. honvédhuszárezred pótlovazó bizottsága folyó évi október hó 4-én katonai lóvásárt tart a honvédhuszár laktanya udvarán. Megvételre kerülnek 4 $\frac{1}{2}$ —8 éves lovak 260—325 frt vételárban. Ez alkalommal mintegy 150 lovat akar vásárolni a pótlovazó bizottság; előre is ajánljuk tehát a lóvásárt látogató gazdáink figyelmébe.

— (Uj anyakönyvvezető helyettes.) A belügyminiszter a bossoki anyakönyvvezető kerületbe Moravitsky Ödönét nevezte ki helyettes anyakönyvvezetővé, a születések és halálozások anyakönyvvezetésére szorító hatáskörrel.

TÁVIRATOK.

— **Vizsgálat elől a halálba.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Csorba Ferenc fővárosi rendőrfelügyelő, a kinek főrésze volt az újságírókkal történt rendőri botrány előidézésében, a fegyelmi vizsgálatról való félelemből tegnap délután a keleti pályaudvaron levő rendőri szobában agyonlőtte magát.

— **Az osztrák kormányelnök utazása.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Badeni gróf, az osztrák miniszterelnök Ischlből, a hol ő felsége kihallgatáson fogadta, ma reggel Bécsbe visszaérkezett.

— **A pécsi katasztrófa hirtelensége.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A mai esti lapok nagy részletességgel tárgyalják a pécsi katasztrófa híreit, mely fővárosszerte a legnagyobb szenzációt okozta. A részvét a megsérült polgármester iránt általános.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Csukás Zoltán épület-, horgany- és diszmű-bádogos

Pécsett, király-utca 28. szám, a „pánczéloshoz“

ajánlja saját készítményű

erős fürdőkádait

legjobb szerkezetű

üvegszekrényeit,

szagtalan

angol closettek fölállítását,

nagy választéku

konyhaberendezéseit,

tető és torony fedések,

tető csatornák

és ezek ornamentikai munkák,

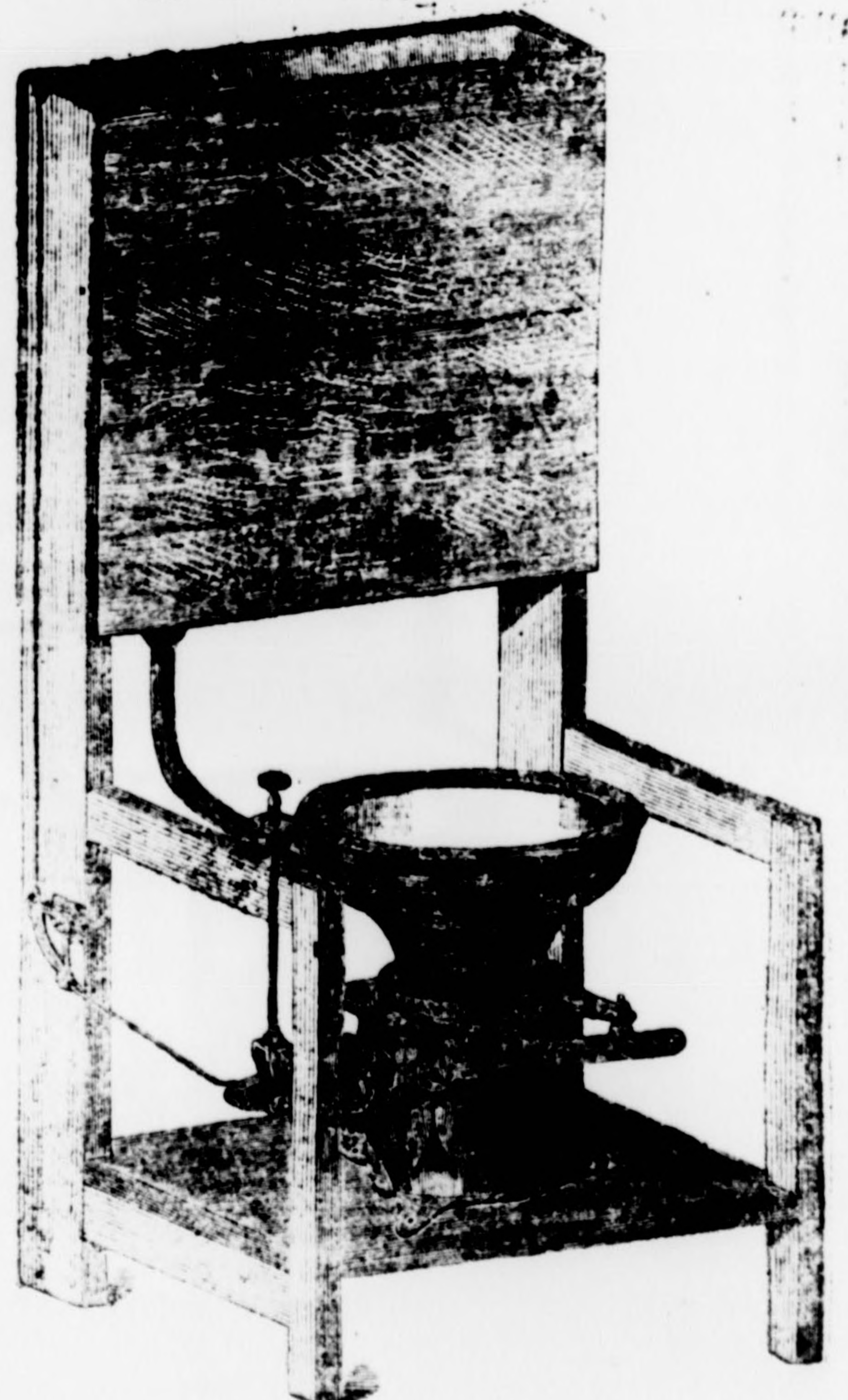
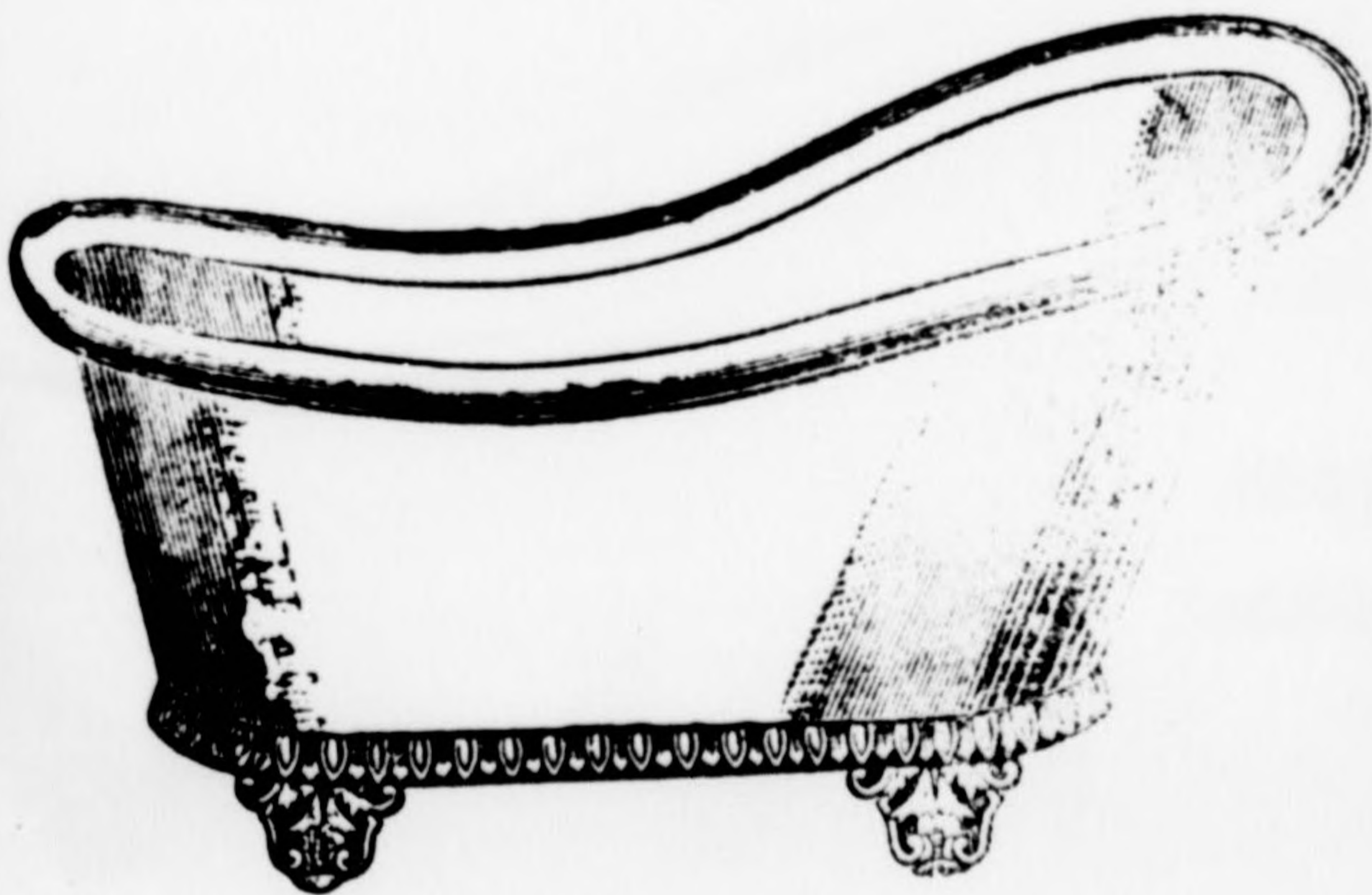
csatorna javítások

és

festések

a legolcsóbb árak mellett elvállaltatnak.

Fürdőkádokról, háztartási és teljes konyha-berendezési cikkekről kívánatra képes árjegyzék ingyen és bérmentve.

TAIzs JÓZSEF

Pécsett,

Mária-utca 1. szám a királyi tábla átellenében.

Könyvnyomda, könyvkötészet, nyomtatványraktár, papirkereskedés.

Ajánlja a kor igényeinek megfelelő berendezésü

könyvnyomdáját

nagyobb művek, folyóiratok, körlevelek, számlák, falragaszok, meghívók, tánczrendek, hivatalos és gazdasági táblázatok, részvények, alapszabályok, névjegyek, stb. stb. elkészítésére.

könyvkötészete

fel van szerelve papirmetsző, sodronyfűző, perforirozó, számozó, aranyozó stb. géppel, melyek segítségével a legegyszerűbbtől a legdiszesebb munkáig minden elkészíthető.

Nyomtatvány raktárából

körjegyzői, papi és ügyvédi nyomtatványok jó papiron olcsó árért kaphatók.

Papirkereskedésében

nagy választékban kaphatók fogalmi, színes és fehér író papirok, különböző súlyban és minőségben; itató papirok, levélpapirok dobozokban, írotollak, tollnyelek, különböző színű tinták, gummi arabicumok, fehéreneműt jelző tinták, kaucsuk bélyegző tinták, pecsétviaszok stb. stb. eféle czikkek, olcsó áron.

Vidéki megrendelések gyorsan és pontosan eszközöltetnek.